

Овај документ прибављен је од Апелационог суда у Београду.

Документ достављен је организацији „Три тачке“ као одговор на захтев по основу Закона о слободном приступу информацијама упућеног Суду 20. јануара 2020. године.

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Посебно одељење
Кж1-По1 4/19
14.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење за организовани криминал, у већу састављеном од судија: Милимира Лукића, председника већа, Наде Зец, Бојане Пауновић, мр Сретка Јанковића и Драгана Ђесаровића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Росанде Џевердановић Савковић, као записничара, у кривичном поступку против окр. Милорада Улемека и др., због кривичног дела оружана побуна из члана 124 став 2 у вези става 1 КЗ СРЈ и др., одлучујући о жалби Тужиоца за организовани криминал, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К.По1 бр. 23/2012 од 13.07.2018. године, у седници већа одржаној дана 14.06.2019. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба Тужиоца за организовани криминал, а пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К.По1 бр. 23/2012 од 13.07.2018. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К.По1 бр. 23/2012 од 13.07.2018. године, окр. Милорад Улемек, окр. Звездан Јовановић, окр. Веселин Лечић, окр. Мићо Петраковић, окр. Драгослав Крсмановић, окр. Драгиша Радић и окр. Владимир Потих, на основу одредбе члана 423 тачка 2 ЗКП, ослобођени су од оптужбе, и то окр. Милорад Улемек да је извршио кривично дело оружана побуна из члана 124 став 2 у вези става 1 КЗ СРЈ, а окривљени Звездан Јовановић, Веселин Лечић, Мићо Петраковић, Драгослав Крсмановић, Драгиша Радић и Владимир Потих да су извршили кривично дело оружана побуна из члана 124 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ, те је, на основу одредбе члана 265 ЗКП, одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Против напред наведене пресуде, благовремено је жалбу изјавио Тужилац за организовани криминал, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 437

став 1 тачка 1 у вези члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 437 став 1 тачка 3 у вези члана 440 ЗКП, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, жалбу Тужилаштва за организовани криминал уважи и побијану пресуду Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К.По1 бр. 23/2012 од 13.07.2018. године, укине и врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговоре на жалбу Тужиоца за организовани криминал поднели су, окр. Звездан Јовановић, са захтевом да буде обавештен о седници већа, бранилац окр. Милорада Улемека, адв. Александар Ковачевић, са захтевом да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа, бранилац окр. Драгише Радића, адв. Мироје Јовановић, са захтевом да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа, браниоци окр. Мића Петраковића и окр. Владимира Потиха, адв. Градимир Налић и адв. Бранкица Мајкић, са захтевом да буду обавештени о седници већа, те бранилац окр. Драгослава Крсмановића, адв. Милован Живковић, са захтевом да буде позван на седницу већа.

Бранилац окр. Веселина Лечића, адв. Божо Прелевић, суду је поднео захтев да, у смислу члана 447 ЗКП, буде обавештен о седници већа.

Тужилац за организовани криминал, у поднеску Ктж.бр.4/19 од 22.02.2019. године, предложио је да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, укине пресуду Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1 бр. 23/12 од 13.07.2018. године.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, одржао је седницу већа, у смислу одредбе члана 447 ЗКП, у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Драгана Рајковића, окр. Милорада Улемека и његовог браниоца адв. Александра Ковачевића, окр. Звездана Јовановића, окр. Веселина Лечића и његовог браниоца адв. Божу Прелевића, окр. Драгише Радића и његов бранилац адв. Мироја Јовановића, окр. Драгослава Крсмановића и његовог браниоца адв. Милована Живковића, те браниоца окр. Мића Петраковића и окр. Владимира Потиха, адв. Градимира Налића, а у одсуству уредно обавештене адв. Бранкице Мајкић, на којој је размотрио списе предмета, па је, након разматрања навода и предлога из жалбе, имајући у виду и поднете одговоре на жалбу Тужиоца за организовани криминал, као и предлог Тужиоца за организовани криминал из поднеска Ктж.бр.4/19 од 22.02.2019. године, а након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, нашао:

-жалба Тужиоца за организовани криминал је неоснована.

Жалбом Тужиоца за организовани криминал, побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, тако што се истиче да се оптужени, према изреци пресуде, ослобађају од оптужбе због недостатка доказа, тј. на основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, због тога што није доказано да су учинили кривична дела за која су оптужени, док из образложења пресуде произилази да су ослобођени на основу члана 423 став 1 тачка 1 ЗКП, зато што дело за које се оптужују по закону није кривично дело. Односно, тужилац истиче да у образложењу пресуде, од стране 144. – анализа чињеничног стања и правна анализа,

првостепени суд, утврђујући узроке догађаја, чињенице које произилазе из одбрана оптужених, исказа сведока, те писаних доказа, анализираних од стране 144. до 158., закључује да у радњама оптужених нема елемената кривичног дела које им се ставља на терет – страна 158. последњи став, а затим на страни 159. у ставу првом закључује да се дело може извршити само активном радњом, активном применом силе, са директним умишљајем да се угрози уставно уређење, безбедност и територијална целина тадашњег заштићеног објекта, а то није Република Србија, него Савезна Република Југославија, с обзиром на то да је, тада, 2001. године, ово дело било у Савезном закону СРЈ, наглашавајући да је објекат заштите ове групе дела Савезна држава, а не републике чланице, да се оружјем, које је јединица имала у Врбасу и Београду не може извршити оружана побуна, те да правни карактер предметних догађаја не представља оружану побуну. Према ставу тужиоца, на наведени начин првостепени суд је починио битну повреду одредаба кривичног поступка, из цитираног законског члана, па је несумњиво да изрека пресуде садржи једну одлуку, а у образложењу пресуде су наведени разлози за другачију одлуку, што чини да се законитост и правилност пресуде не може са сигурношћу испитати.

Међутим, према оцени Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, изнети жалбени наводи су неосновани, с обзиром да првостепени суд, у конкретном случају, не меша основе за доношење ослобађајуће пресуде, већ напротив, образлажући своју одлуку, да није доказано да су окривљени учинили дело за које су оптужени, износи јасне разлоге, док са друге стране тужилац у изјављеној жалби извлачи из контекста наводе образложења првостепеног суда са 158. странице, да у радњама оптужених нема елемената кривичног дела, које им је стављено на терет.

Наиме, првостепени суд, у образложењу пресуде, од 144. до 163. странице, износи анализу чињеничног стања, односно шта је утврдио из изведених доказа, износећи и оцену истих, као и разлоге из којих је прихватио или не поједине изведене доказе и у којем делу, изводећи на основу тога закључак да није доказано да су оптужени извршили кривично дело оружана побуна, које им је прецизираним оптужним актом стављено на терет. Навођење првостепеног суда, на страници 158. образложења “У прилог чињеници да у радњама оптужених нема елемената кривичног дела, које им је стављено на терет, иду и следеће чињенице, а свакако најважније је понашање врха државне власти, њихове реакције, односно одсуство реакције на догађаје који су предмет оптужбе”, што се у жалби Тужиоца за организовани криминал потенцира као битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, односно да су разлози пресуде противречни изреци, према оцени Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, не представља повреду из цитираног законског члана, с обзиром на јасну констатацију првостепеног суда да у радњама оптужених, које су предузели у спорном периоду од 09 до 17.11.2001. године, а које су несумњиво утврђене, како из одбрана окривљених, тако и са њима сагласних изведених доказа, нема елемената кривичног дела оружана побуна, те да, са друге стране, тврдње из оптужног акта, о постојању намере да се угрози уставно уређење и безбедност државе, изазове и направи криза, а потом и пад Владе, а све постављањем политичких захтева и спремности да се у остваривању циљева оружане побуне употреби ватрено оружје, нису доказане.

Такође, према оцени Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, неосновани су жалбени наводи, којима тужилац покушава да поткрепи и оправда свој став о напред наведеној учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка, цитирањем дела образложења првостепене пресуде на страни 159. у ставу првом, а у којем првостепени суд наводи које су радње кривичног дела оружана побуна, уз извођење закључка који јасно указује да се доказима, изведеним током овог кривичног поступка, не доказује да су окривљени, у критичном периоду, предузели радње кривичног дела оружана побуна, које су им прецизираним оптужним актом стављене на терет, односно јасно је да су, у конкретном случају, окривљени ослобођени од оптужбе по чињеничном основу, што претпоставља да постоје сви елементи кривичног дела, али да нема довољно доказа који би упућивали на извесност да су окривљени учинили кривично дело, које им је оптужбом стављено на терет.

Имајући у виду да је кривично дело оружана побуна, које је оптужницом Тужилаштва за организовани криминал КТ број 20/11 од 08.03.2012. године, измењене дана 27.12.2016. године, окривљенима стављено на терет, описано као кривично дело, првостепени суд је, на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, окривљене ослободио оптужбе, налазећи да се у радњама окривљених не стичу сва битна субјективна и објективна обележја кривичног дела које им се оптужним актом ставља на терет, јер није доказано да су окривљени извршили кривично дело за које су оптужени, за шта је, у образложењу пресуде, изнео јасне и непротивречне разлоге, услед чега се, према оцени овог суда, жалбом Тужиоца за организовани криминал првостепена пресуда неосновано побија због битне повреди одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП.

Такође, у жалби Тужиоца за организовани криминал истиче се да је првостепена пресуда заснована на битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, која се огледа у томе да пресуда нема разлоге о одлучним чињеницама, које су предмет доказивања, а дати разлози су противречни исказима датим у поступку, односно да првостепени суд није ценио противречне доказе, на начин како је то прописано законом, и није дао разлоге зашто не прихвата одлучне чињенице, о којима су се сведоци изјашњавали, а које су од значаја за постојање дела.

Према оцени Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, изнети жалбени наводи су неосновани, с обзиром да је првостепени суд, о свим чињеницама важним за доношење пресуде, дао довољно јасне и аргументоване разлоге, који не садрже никакве противречности нити нејасноћу у погледу кривичног дела за које су окривљени ослобођени од оптужбе, односно у образложењу пресуде су, у односу на законски основ по којем су окривљени ослобођени од оптужбе, дати јасни, довољни и аргументовани разлози, који не садрже никакве противречности, па ни оне на које се указује жалбом Тужиоца за организовани криминал.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбом Тужиоца за организовани криминал оспорава се оцена суда о изведеним доказима, а с тим у вези и чињенични и правни закључци првостепеног суда да није доказано да су окривљени извршили кривично дело, које им је стављено на терет.

Међутим, насупрот овим жалбеним наводима, према оцени Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, првостепени суд је правилно поступио када је окривљене, применом одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, ослободио од оптужбе, и то окривљеног Милорада Улемека да је извршио кривично дело оружана побуна из члана 124 став 2 у вези става 1 КЗ СРЈ, а окривљене Звездана Јовановића, Веселина Лечића, Мића Петраковића, Драгослава Крсмановића, Драгишу Радића и Владимира Потића, да су извршили кривично дело оружана побуна из члана 124 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, с обзиром да изведеним доказима, у току овог кривичног поступка, није утврђено да су окривљени учинили кривично дело за које су оптужени. До оваквог закључка првостепени суд је дошао правилном оценом изведених доказа, цењених како појединачно, тако и у њиховој међусобној повезаности, те и у склопу одбрана окривљених, дајући за своје чињенично-правне закључке довољне, јасне и аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Наиме, основним обележјима кривичног дела оружана побуна сматрају се:

-акција индивидуално неодређеног броја лица;

-организована акција – оружана побуна не настаје спонтано, већ као резултат одређених претходних делатности управљених на њено припремање и усмеравање;

-учесници у оружаном побуни су наоружани оружјем или неким оруђем и спремни су да га употребе, али до саме употребе не мора доћи;

-оружана побуна увек је усмерена на насилно остваривање одређених циљева, који су најчешће усмерени на угрожавање уставног уређења или безбедности земље.

Радња предметног кривичног дела је учествовање у оружаном побуни, суделовање у делатностима које се предузимају у оквиру оружане побуне, а то могу бити различите активности, као што је предузимање одређених акција против државних органа, кршење јавног реда и мира, напади на органе или установе, предузимање оружаных акција и слично. Циљ учесника у побуни је угрожавање уставног уређења или безбедности земље, односно реч је о такозваној политичкој оружаном побуни.

Имајући у виду битна обележја и радње предметног кривичног дела, доказима изведеним током овог кривичног поступка требало је утврдити да ли се истима доказују наведена обележја и радње кривичног дела, које се окривљенима оптужницом ставља на терет. С тим у вези, нужно је јасно образложити на основу којих доказа се узима да су одређене чињенице доказане, односно да нису доказане, уз изношење начина на који се дошло до таквог закључка.

Полазећи од напред наведених обележја и радњи кривичног дела оружана побуна, које се овде окривљенима оптужницом Тужиоца за организовани криминал ставља на терет, и према оцени Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, доказима изведеним пред првостепеним судом, не доказују се тврдње наведене у

предметној оптужници, и то да је окр. Милорад Улемек имао фактичку власт и неограничен утицај на команданта и припаднике Јединице за специјалне операције, да је заједно са сада покојним Душаном Спасојевићем, организовао оружану побуну припадника Јединице за специјалне операције, у намери да се угрози уставно уређење и безбедност државе, у којој оружаном побуни су учествовали припадници Јединице за специјалне операције, остали овде окривљени, који су били спремни да у остваривању постављених циљева оружане побуне употребе ватрено оружје.

Наиме, тврдње из оптужнице, да је окр. Милорад Улемек, пензионисани командант Јединице за специјалне операције, имао фактичку власт и неограничени утицај на команданта и припаднике ЈСО, те да је са сада покојним Душаном Спасојевићем, организатором и вођом криминалне организације тзв. “Земунски клан”, организовао оружану побуну припадника ЈСО, нису утврђене изведеним доказима, док је, са друге стране, одбрана окр. Милорада Улемека, да није организовао никакву оружану побуну са Душаном Спасојевићем, и да је на позив команданта Јединице дошао у Кулу да помогне у решавању проблема, те да није издавао никаква наређења, као и да није имао фактичку власт и неограничени утицај на команданта и припаднике ЈСО, потврђена, не само одбраном окр. Душка Маричића, команданта ЈСО у критичном периоду, према коме је кривични поступак раздвојен, као и одбранама осталих окривљених, који су сагласно навели да је све одлуке доносио командант Маричић, а да је Улемек уживао углед у Јединици као ранији командант исте, али да није имао фактичку власт и неограничени утицај на команданта и припаднике Јединице за специјалне операције, нити је доносио наредбе, већ и исказима испитаних сведока.

О наведеним околностима, које се односе на фактичку власт окр. Милорада Улемека, његово издавање наредби и организовање оружане побуне са Душаном Спасојевићем, изјашњавали су се, између осталих, и сведоци на које се Тужилац за организовани криминал у својој жалби позива, мада не наводећи конкретно које се то одлучне чињенице утврђују из исказа тих сведока и на који начин првостепени суд погрешно цени њихове исказе, односно сведоци Душан Михајловић, Горан Петровић, Милорад Брацановић, Драган Веселинов, Драган Миловановић, Момчило Перишић, те Душан Крсмановић и Дејан Миленковић “Багзи”. Сведок Душан Михајловић, министар унутрашњих послова у критичном периоду, у свом исказу је навео да није имао било каква лична сазнања да је Милорад Улемек издао неко наређење било којем припаднику ЈСО, у току периода од 09. до 17.11.2001. године, те је и сведок Горан Петровић, начелник Ресора државне безбедности у критичном периоду, навео да није имао непосредан извор сазнања или неку јаку индицију да је Милорад Улемек, овде оптужени, умешан у предметна догађања, те да о Спасојевићу у то време није било ни речи, како је то у свом исказу навео и сведок Милорад Брацановић, начелник Седме управе Ресора државне безбедности, те су и сведоци Драган Веселинов и Драган Миловановић, тадашњи министри у Влади Републике Србије, чланови комисије Владе, формиране ради утврђивања узрока протеста ЈСО, у својим исказима навели да нису чули да иза протеста стоје криминалне групе, односно да је Спасојевић имао било какве везе са протестом, као и да се, како то наводи сведок Драган Миловановић, не сећа да је оптужени Улемек, у време догађања, помињан као организатор, при чему су обојица сведока навели да је у извештају комисије као организатор наведена Јединица, дакле не окр. Милорад Улемек и сада покојни Душан Спасојевић. Такође, и сведок

Момчило Перишић је у свом исказу навео да нема сазнања да су Улемек и Душан Спасојевић организовали протест, док су сведоци Душан Крсмановић и Дејан Миленковић “Багзи” навели да је Спасојевић манипулисао и представљао да је он организовао ту побуну, да је може учинити још гором, јер је знао да му се телефони прислушкују.

При томе, и остали испитани сведоци, и то Поповић Александар, оперативац Одељења за контраобавештајне и безбедносне послове (КОБП), Саша Пејаковић, припадник ЈСО, Е. С, ..., Горан Радосављевић, помоћник начелника Ресора ЈБ и командант Жандармерије, В. Д, ... управе Ресора државне безбедности и Д. В, припадник ЈСО, у својим исказима су били сагласни да нису имали никаквих сазнања да је Милорад Улемек руководио тим догађањима, као ни Душан Спасојевић, тј. да окривљени Улемек и Душан Спасојевић нису организовали и руководили протестом, односно да је, како то наводи сведок Д. В, одлуку о протесту Јединице донела команда на челу са командантом Маричићем, истичући да Улемек никоме није издавао икаква наређења, да није имао неограничени утицај на команданта и на припаднике Јединице, што је потврдио и сведок Саша Пејаковић.

С тим у вези, тврдње из оптужнице, да је окр. Милорад Улемек наредио, преко Душка Маричића, да се сви припадници Јединице врате у центар у Кули, те да су, по наређењу окр. Милорада Улемека, припадници оперативног састава ЈСО дошли код Сава центра, односно да је наредио окр. Душку Маричићу прекид побуне, и према оцени Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, остале су усамљене, то јест оповргнуте су изведеним доказима, и то не само одбранама окривљених, који су сагласно навели да је све одлуке доносио командант Маричић, који је у својој одбрани истакао да је наредио да сви припадници Јединице, који су били ван центра у Кули, дођу у исти, као и да је све одлуке доносио он као командант, што значи и одлуку о изласку код Сава центра, што је потврдио и сведок Н. С, припадник ЈСО, већ и напред наведеним исказима сведока.

Самим тим, како то правилно закључује првостепени суд, нема доказа ни да је окр. Милорад Улемек, дана 17.11.2001. године у 06,47 часова, наредио команданту Јединице за специјалне операције Душку Маричићу прекид побуне, при чему таква тврдња није могла бити утврђена ни из материјалног доказа, односно “Временика догађања” за дан 17.11.2001. године, у којем је забележено да је у 06:47 часова - “пренета порука од пуковника за команданта да се све повуче, да се борбена готовост стави у нулто стање”, и да је такозвани “пуковник” користио број телефона ..., за који је првостепени суд утврдио да је власник, у критичном периоду, био “Фонд Љ. Д.”, улица ..., Београд, али да наведени Фонд није имао информацију о кориснику предметног телефонског броја, у ком смислу је остало недоказано да је управо окр. Милорад Улемек тај пуковник који је критичном приликом наредио команданту Јединице да се побуна прекине.

Осим тога, и тврдња из оптужнице, да је окр. Милорад Улемек, дана 12.11.2001. године, када су припадници оперативног састава ЈСО били код Сава центра, водио телефонске разговоре са сада покојним Душаном Спасојевићем, који му је преносио ставове државних органа и реакције јавности, оповргнута је изведеним доказима, и то

исказом сведока Горана Петровића, начелника Ресора државне безбедности, да о Спасојевићу у то време није било ни речи, потом исказом сведока Милорада Брацановића, начелника Седме управе Ресора ДБ-а, да није пронашао било какву информацију да је било који припадник ЈСО разговарао са Душаном Спасојевићем, у предметном периоду, нити му је познато да је Душан Спасојевић том приликом имао контакте са командом Јединице, нити пружао некакву логистичку помоћ, како је то наведено у диспозитиву оптужног акта, тако и исказом сведока Драгана Миловановића, да исти није чуо да је Спасојевић имао било какве везе са протестом, што када се увеже и упоредно анализира са исказима сведока Душана Крсмановића и Дејана Миленковића “Багзија”, који су сагласно навели да је Душан Спасојевић, из разлога што је знао да му се телефони прислушкују, представљао себе као организатора побуне и некога ко може учинити исту још гором, доводи до закључка да се напред наведена тврдња, из диспозитива оптужнице, не може несумњиво доказати.

Имајући у виду да је за постојање кривичног дела оружана побуна, потребно да оружана побуна буде управљена на угрожавање уставног уређења или безбедности земље, односно да је циљ учесника у побуни рушење, односно насилна промена постојећег државног уређења, то јест угрожавање безбедности земље, према оцени Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, правилан је закључак првостепеног суда да, на основу свих изведених доказа, није доказано да предметна дешавања, у периоду од 09. до 17.11.2001. године, представљају угрожавање уставног уређења и безбедности државе.

Наиме, докази, који поткрепљују овакав закључак првостепеног суда, су пре свега писани докази, и то стенографска белешка са 61. седнице Владе Републике Србије, која је одржана дана 11.11.2001. године, потом стенографска белешка са 62. седнице Владе Републике Србије, која је одржана дана 14.11.2001. године, као и стенографска белешка са 5. седнице Одбора за безбедност и одбрану, која је одржана дана 14.11.2001. године, на којима су присуствовали скоро сви релевантни представници тадашње власти, као и представници безбедносних служби, и сам председник Владе Републике Србије, премијер Зоран Ђинђић, а на којима је констатовано да безбедност државе није била угрожена, нити су постојали оперативни планови за насилно заустављање Јединице за специјалне операције, а и сам закључак је био да је у питању протест, односно штрајк. При томе, посебно треба имати у виду да на 61. седници Владе Републике Србије, одржаној дана 11.11.2001. године, значи трећег дана од почетка предметних дешавања, а након изласка дела Јединице за специјалне операције на пут Нови Сад – Суботица, у реону Врбас, наведена дешавања, везана за Јединицу, нису била, као посебна тачка дневног реда, разматрана на тој седници, као што то није било ни на 62. седници Владе Републике Србије, која је одржана дана 14.11.2001. године, шести дан од почетка предметних дешавања, а након изласка Јединице за специјалне операције у реон “Сава Центра”, као што ни на 5. седници Одбора за безбедност Народне скупштине Републике Србије, одржане дана 14.11.2001. године, такође шестог дана од отпочињања предметних дешавања, наведена дешавања нису била посебна тачка дневног реда, што све не указује на постојање угрожености уставног уређења и безбедности државе.

Такође, писани докази нису потврдили наводе оптужнице о намери угрожавања

уставног уређења и безбедности државе, те ради тога изазивања најпре кризе, а потом и пад Владе, односно радикализацију захтева, тј. обухватање побуном и насилно заузимања аеродрома, зграде телевизије и зграде Владе. Наиме, из извештаја безбедносно-информативне агенције, кабинет директора бр. 03-1917/3 од 17.04.2013. године, утврђено је да, у документационим фондовима, наведена агенција не располаже траженим материјалом и документацијом, те је, из извештаја војно-безбедносне агенције Пов.бр. 4401-2 од 15.04.2013. године, утврђено да наведена агенција не располаже сазнањима, чињеницама и подацима на основу којих би дали став о томе да ли је, у радњама оптужених, било угрожавања уставног поретка, док из извештаја Генералштаба Војске Југославије бр. 2019-2 од 22.03.2013. године, произилази да би евентуално угрожавање суверенитета територије, независности и уставног поретка СРЈ морало имати за последицу проглашење ванредног стања, од стране савезне скупштине, након чега би и председник СРЈ имао разлога да донесе одлуку о употреби војске, што је, у конкретном случају, изостало.

У погледу напред наведених околности изјашњавали су се и бројни сведоци, између осталих и сведоци на које се у изјављеној жалби тужиоца указује, и то сведоци Душан Михајловић, Горан Петровић, Зоран Мијатовић, Милорад Брацановић, Жарко Кораћ, Драган Веселинов, Драган Миловановић и Момчило Перишић, па је тако сведок Горан Петровић, тадашњи начелник Ресора државне безбедности, изјавио да није имао сазнања да су постојали било какви планови да Јединица може некога да нападне, односно није имао било каквих сазнања о намери Јединице да нападне Владу, аеродром, "РТС", као и да није осећао да му је безбедност била угрожена, нити је био угрожен ни председник државе, нити било који официр, нити руководилац војске, Министарства одбране или било које друге савезне институције, што је у свом исказу потврдио и његов тадашњи заменик сведок Зоран Мијатовић, који је, између осталог, додао да њему лично послушност Јединице није отказана, а да му се истим поводом ни Горан, како каже, није жалио. Такође, наведене чињенице потврђене су и исказом сведока Милорада Брацановића, тадашњег начелника VII управе Ресора државне безбедности, који је навео да Јединица није угрозила безбедност земље, а ни сведок Жарко Кораћ, тадашњи подпредседник Владе Републике Србије, није имао сазнања да је било ко у Јединици имао намеру да употреби оружје, те да на седницама није предлагано увођење ванредног стања, нити ангажовања Војске Југославије, односно да Влада није донела закључак да је то оружана побуна, па је и сведок Драган Веселинов, члан комисије коју је Влада РС оформила на 62. седници, навео да их нико никада није упозорио да је Јединица спремна да употреби оружје, да код "Сава Центра" нису хтели да употребе оружје и сруше Владу, а тог дана је Министар унутрашњих послова ишао у Хаг, а држава није била угрожена, што је истакао и сведок Драган Миловановић, такође члан наведене комисије, док је сведок Момчило Перишић, тадашњи копредседник Владе Републике Србије, савезни посланик и председник Одбора за одбрану и безбедност Савезне Републике Југославије, у свом исказу навео да нису добили било какву информацију да Јединица за специјалне операције припрема државни удар, свргавање Владе, напад на било коју државну институцију Републике Србије, односно Савезне Републике Југославије, као и да нису имали било каквих сазнања да је постојала намера да се, тиме што се дешава, изазове криза, а потом и под Владе и ономогући остваривање уставних активности Владе, а да је било издато наређење, у смислу спречавања било каквих нежељених потеза, војска и полиција би били у стању

да то спрече.

Даље, а с обзиром да је једно од основних обележја кривичног дела оружана побуна, да су учесници у оружаној побуни наоружани оружјем или неким оруђем и спремни да га употребе, иако до саме употребе не мора доћи, треба напоменути да је оружана побуна специфичан облик побуне, у којем су њени учесници, сви или делимично, снабдени оружјем или оруђем подобним за напад и одбрану, при чему је за квалификовање побуне као оружане довољно да учесници оружје, у ту сврху, поседују и да се њиме или повремено користе или држе на местима одакле га могу лако употребити. Приликом утврђивања наведеног обележја предметног кривичног дела, првостепени суд је, из исказа испитаних сведока, правилно утврдио да нема доказа којима би се поткрепила тврдња оптужбе да су припадници оперативног састава Јединице за специјалне операције били спремни да, у остваривању циљева оружане побуне, употребе ватрено оружје, којим су били задужени као припадници Јединице и које су носили приликом изласка из Центра у Кули.

Наиме, сведок С. Е, у критичном периоду ... и сведок А. П, оперативац у наведеном Одељењу, сагласно су навели да, за време предметних догађаја, нису приметили да је повишена борбена готовост, односно да нису приметили било какве припреме за офанзивна борбена дејства или било каква друга борбена дејства, нити транспортовање било каквих већих количина муниције или неких других убојних средстава из магацина у Руском Крстуру, те је и сведок В. Ј, тадашњи ... у Кули, у свом исказу навео да није било никаквих ванредних активности, у смислу појачаног наружавања, требовања муниције и слично. Такође је и сведок Горан Радосављевић, тадашњи командант Жандармерије, у свом исказу истакао да су, код "Сава Центра", припадници Јединице мирно стајали, "Хамери" нису били наоружани тешким наоружањем, те су и сведоци Саша Пејаковић, Д. В. и Н. С, тадашњи припадници ЈСО-а, у својим исказима истакли да није било наређења, у смислу да буду спремни за употребу оружја, да задуже резервну муницију, противоклопна средства и остала оруђа и оружја, односно да у критичном периоду није била повишена борбена готовост Јединице тј. да код "Сава Центра", како је то навео сведок Н. С, Јединица није била у борбеном распореду, јер такав распоред није подразумевао да се иде главним путем, ауто-путем, јер то представља на изванредан начин и ризик. Потом, и сведок З. Ц, у критичном периоду ..., у свом исказу је навео да, за време протеста, није било захтева за ванредно задужење средстава, оружја и муниције или опреме, као и да изузимање средстава из магацина, за који је био задужен, није могло бити учињено без његовог знања.

Према оцени Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, када се напред наведени докази доведу у везу са једним од обележја предметног кривичног дела тј. да су учесници у оружаној побуни наоружани и спремни да га употребе, долази се до закључка да, у конкретном случају, није доказано постојање наведеног обележја кривичног дела оружана побуна. При томе, одбране окривљених, о томе шта све Јединица треба да има када креће у борбени задатак, а што приликом изласака код Врбаса и испред "Сава Центра" у Београду није имала, потврђене су и исказима сведока А. П, В. Ј, Горана Радосављевића, В. Д, Д. В, Н. С. и З. Ц, па је тако сведок А. П, оперативац ОКБП, навео да је пракса да неко од безбедњака иде са Јединицом, па је

тако било и код “Сава Центра”, те да није било информација да ће код “Сава Центра” да буде употребљено оружје од стране припадника Јединице, док је сведок Горан Радосављевић навео да су све информације, код “Сава Центра”, биле да су припадници Јединице мирни, да су у поретку и да су угашена возила, те је и сведок Саша Пејаковић, тадашњи припадник ЈСО, навео, описујући излазак јединице испред “Сава Центра”, да су припадници стајали на наведеној локацији, држећи руке на леђима, саобраћај није био заустављен, протест је био миран, а не насилан, јер ништа се није заузимало, нити се пружао неки отпор, да би била побуна у питању, па је и сведок Д. В, такође припадник ЈСО, и то ..., у свом исказу навео да приликом изласка испред “Сава Центра” њему није издато наређење за накнадно требовање оружја или муниције, нити било какав борбени задатак. Такође је и сведок Н. С, тадашњи припадник ЈСО, навео да код “Сава Центра” Јединица није била у борбеном распореду, да је колона возила била под пратњом саобраћајне полиције, што значи да је саобраћајна полиција морала претходно бити обавештена од командне Јединице за специјалне операције. На крају, у свом исказу сведок З. Ц, у критично време ..., навео је да му у том периоду није речено да логистика мора бити приправна, те да није било ванредног задуживања средстава тј. оружја или муниције.

У прилог закључку да, у конкретно случају, није доказано постојање спремности да се оружје употреби, иду и чињенице утврђене увидом у видео-снимке телевизија “РТС” и “Б92”, односно да су припадници ЈСО-а пред “Сава Центром” у Београду, без дугог наоружања и без маски на лицу, са рукама претежно на леђима, у присуству неколико окупљених грађана, углавном старијих жена, при чему саобраћајни полицајац усмерава саобраћај према десној страни, те и приликом изласка на ауто-пут код Врбаса, уочава се да припадници Јединице наоружање држе на рамену, а неки у рукама, са устима цеви према доле, као и присуство више цивила и два саобраћајца.

Нарочито, у прилог закључку о недоказаности спремности употребе оружја, те угрожавања безбедности, иде и исказ сведока Душана Михајловића, тадашњег министра Унутрашњих послова у Влади Републике Србије, на чијем исказу се инсистира у изјављеној жалби Тужиоца за организовани криминал, а у којем је сведок навео да му је, приликом састанка, командант обећао да Јединица неће употребити оружје, што значи да се одрекла насиља и употребе силе, те је, у погледу наводне радикализације протеста, сведок навео да су, на основу направљене процене, били сигурни да Јединица не може урадити ништа, да не може освојити аеродром, да не можете освојити телевизију, те да нико из Јединице није претио њему радикализацијом захтева или ескалацијом насиља, нити му је познато да је то учињено било ком другом лицу од стране припадника команде, истичући да лично није имао било какву бојазан да Јединица за специјалне операције може на било који начин да угрози Владу Републике Србије, те да лично није био за увођење ванредног стања, а за тако нешто није ни било предлога.

С обзиром да је циљ учесника у побуни рушење, односно насилна промена постојећег државног уређења, односно угрожавања безбедности земље, које обележје упућује на то да је овим кривичним делом инкриминисана тзв. “политичка оружана побуна”, у ком смислу је првостепени суд правилно пошао од утврђивања узрока догађања у Јединици за специјалне операције, у периоду од 09. до 17.11.2001. године,

те је несумњиво утврдио да је узрок било хапшење браће Ненада и Предрага Бановића, које су, у акцији са Центром ресора Државне безбедности Београд, извршили дана 08.11.2001. године, између осталих, и овде окривљени, командант ЈСО Душко Маричић, према коме је кривични поступак раздвојен, помоћник команданта за резервни састав Звездан Јовановић и помоћник команданта за безбедност Веселин Лечић, а којим припадницима Јединице за специјалне операције није речено, на састанку одржаном дана 07.11.2001. године, са замеником Београдског центра и још двојицом његових колега, да је реч о хашким оптуженицима, што су накнадно сазнали, већ им је речено да је реч о "опасним криминалцима". Након тог сазнања, дана 09.11.2001. године, дошло је до одређеног незадовољства међу припадницима Јединице, због тога што су учествовали у једној таквој акцији, након чега је командант ЈСО тражио да дође начелник ресора Државне безбедности Горан Петровић и припадницима Јединице објасни све околности хапшења браће Бановић, због чега је командант задржао припаднике оперативног састава да не иду кућама, а такође, због неодрживања начелника ресора Државне безбедности, команда ЈСО-а је одлучила да прекине сваку комуникацију са надлежним ресором.

Наведене чињенице првостепени суд је утврдио, како из одбрана окр. Душка Маричића, окр. Звездана Јовановића и окр. Веселина Лечића, тако и из исказа испитаних сведока, између осталих и сведока који се наводе у жалби Тужиоца за организовани криминал, и то сведока Милорада Брацановића, који је у свом исказу навео да су "Беретке" ушле у протест јер им није било саопштено да хапсе хашке оптуженике, већ им је било речено да су у питању криминалци, као и сведока Драгана Миловановића и Драгана Веселинова, који су у својим исказима сагласно навели да су, као чланови комисије, обавили разговор у Кули са оптуженима Маричићем и Јовановићем, који су као разлог навели незадовољство Јединице својим учешћем у хапшењу браће Бановић.

При томе, чињеница да је узрок предметних дешавања хапшење браће Бановић, потврђена је и писаним доказима, и то стенографским белешкама са 61. седнице Владе Републике Србије, одржане дана 11.11.2001. године, из којих је утврђено да је Влада РС закључила да је, у случају хапшења Ненада Бановића и Предрага Бановића, Министарство унутрашњих послова Републике Србије поступало у складу са Одлуком Владе РС, да је због тог хапшења влада прихватила извештај МУП-а, у вези са испољеним незадовољством јединице МУП смештених у Кули, као и саопштењем од 13.11.2001. године, Бироа за комуникације из кабинета председника Владе Републике Србије, из кога је утврђено да ће Влада, на седници 14.11.2001. године, утврдити предлог мера за решавање настале кризе у ресору Државне безбедности, јер је хапшење браће Бановић било непосредан повод за незадовољство припадника ЈСО, а потом и стенографским белешкама са 62. седнице Владе Републике Србије, одржане дана 14.11.2001. године, из којих је утврђено да је, у изношењу свога мишљења, председник Владе навео да је неколико професионалних пропуста направљено приликом спровођења и хапшења браће Бановић, те да су у поступку, без икакве потребе, учествовали припадници специјалних јединица, и да припадници ЈСО, који су у томе учествовали, нису обавештени ко су браћа Бановић, а по сазнању из медија, да је реч о хашким оптуженицима, руководство Државне безбедности се није одазвало на позив командантна ЈСО да дођу у Кулу и објасне им да ли је законски та њихова интервенција

била покривена, као и да Министарство унутрашњих послова није објавило званичну информацију ко стоји иза хапшења браће Бановић, а да Министарство правде није било обавештено о томе, због чега је и настао проблем тј. незадовољство, а што све произилази и из извештаја Комисије Владе Републике Србије од 19.01.2002. године.

У погледу захтева, које је поставила Јединица за специјалне операције, а поводом напред наведеног узрока, првостепени суд је правилно утврдио да се ради о два захтева, и то оставка министра унутрашњих послова Душана Михајловића и прекид хапшења и изручења хашких оптуженика, до доношења Закона о сарадњи са Хашким трибуналом. Наведена чињеница утврђена је из телевизијских видео снимака, где су, у просторијама у Кули, јасно презентовани наведени захтеви Јединице, у саопштењу за јавност од 09.11.2001. године, потом из стенографских белешки са 62. седнице Владе Републике Србије од 14.11.2001. године, као и документа Владе Републике Србије под редним број 06-00-2/2013 од 25.03.2013. године, са извештајем са конференције за новинаре председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића, одржане дана 14.11.2001. године, а нарочито из исказа сведока Горана Петровића, наченика ресора Државне безбедности и Зорана Мијатовића, његовог заменика, који су сагласно навели да су постојала два захтева, један да се смени министар унутрашњих послова и други да се донесе Закон о сарадњи са Хагом, а да нису имали сазнања да је један од захтева био и њихова смена, објаснивши при томе да су сами поднели оставке, које је Влада Републике Србије на седници прихватила.

С обзиром на претходно изнето, а у погледу чињенице који су били захтеви Јединице за специјалне операције, првостепени суд је правилно поступио када није прихватио исказе сведока Душана Михајловића и Чедомира Јовановића, у делу у којем су навели да су захтеви Јединице за специјалне операције, поред доношења Закона о сарадњи са Хашким трибуналом и оставке Душана Михајловића са места министра унутрашњих послова, били и смена начелника и заменика начелника Државне безбедности Горана Петровића и Зорана Мијатовића, јер је, на основу свих изведених доказа, утврђено да команда Јединице то није тражила, већ да је то искључиво била последица одлуке Горане Петровића и Зорана Михајловића, а у вези дешавања која су томе претходила.

Према оцени Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, у прилог закључку о недоказаности намере окривљених да угрозе уставно уређење и безбедност државе, те ради тога изазивање најпре кризе, а потом и пад Владе, постављањем политичких захтева за смену министра унутрашњих послова Душана Михајловића, смену начелника и заменика начелника ресора Државне безбедности Горана Петровића и Зорана Мијатовића, као и доношење Закона о сарадњи са Хашким трибуналом, иде и чињеница да су предметна догађаја окончана 17.11.2001. године, без испуњења захтева постављених од стране Јединице за специјалне операције, односно на месту министра унутрашњих послова остао је и даље Душан Михајловић, а Закон о сарадњи СРЈ са Међународним трибуналом за кривично гоњење лица одговорних за тешка кршења међународног хуманитарног права почињена на територији бивше Југославије од 1991. године, донет је у априлу 2002. године ("Службени гласник СРЈ" 18/2002).

Такође, према оцени овог суда, закључак о недоказаности напред изнетих

чињеница, наведених у оптужном акту, поткрепљује се и околностима које се односе на понашање врха државне власти, те њихове реакције, односно одсуство реакције на догађаје који су предмет оптужбе, и то како на реакције врха државне власти током самих догађаја, тако и у периоду после тих догађаја. Наиме, правилан је став првостепеног суда да је, када је у питању реакција државних органа на саме инкриминисане догађаје, најодлучнија чињеница да Влада Републике Србије није прогласила ванредно стање, што би, уколико је у питању оружана побуна, био логичан след ствари, као и да службе безбедности нису стављене у борбену готовост, да су неки од носилаца врха безбедносних служби у то време отишли на пут, одмор или слично (Зоран Мијатовић, у то време, заменик начелника ресора Државне безбедности), те самим тим да безбедносне службе нису имале податке да је било угрожено уставно уређење и безбедност државе и грађана, односно да није постојала бојазан да ће доћи до насилног преузимања власти, отцепљивања дела територије или промена државног уређења, што би све могло бити последица кривичног дела оружане побуне.

Осим тога, како је то већ напред речено, Јединици за специјалне операције нису испуњена оба постављена захтева, без икаквог оружаног, финансијског или било каквог другог притиска за смену кадрова, чији је квалитет оценио премијер др Зоран Ђинђић на 62. седници Владе, када је навео да је неколико професионалних пропуста направљено приликом спровођења и хапшења браће Бановић, да су у поступку, без икакве потребе, учествовали припадници Специјалних јединица, које су у ресору Државне безбедности, а такви видови интервенције су задатак јавне безбедности, да је у питању била непримерена организација читаве операције, јер се за хапшење два цивила ангажовало 15 људи, те да је све урађено у сред дана, на пијаци, у присуству великог броја грађана.

При томе, само четири дана након окончања предметних дешавања, одржана је прослава славе Јединице за специјалне операције, и то 21.11.2001. године, на коју је тадашњи премијер дошао са својим малолетним дететом, као и већи број државних функционера, као и на концерт једне музичке групе у јануару 2002. године у Кули, када је био присутан такође државни врх, међу којима и министар Михајловић, те су, након целог критичног догађаја, припадници јединице били награђени сабљама, мачевима и пиштољима, управо од стране те исте Владе, која никада није овакво понашање процесуирала, нити окарактерисала као оружану побуну, односно овде оптужени, као припадници Јединице за специјалне операције, нису били чак ни дисциплински кажњени.

Имајући у виду све напред изнето, према оцени Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, неосновано се у изјављеној жалби Тужиоца за организовани криминал истиче да је побијана пресуда заснована на погрешно утврђеном чињеничном стању, односно да је првостепени суд, погрешно оцењујући исказе сведока Горана Петровића, Зорана Мијатовића, Милорада Брацановића, Жарка Кораћа, Драгана Веселинова, Драгана Миловановића, Момчила Перишића, Љубише Бухе "Чумета", Душана Крсмановића, Дејана Миленковића "Багзија" и Чедомира Јовановића, извео погрешан закључак о непостојању одлучне чињенице да се, у конкретном случају, радње окривљених подводе у оружану побуну, уз истицање да суд није ценио противречне доказе, на нечин како је то прописано законом, и није дао разлоге зашто не

прихвата одлучне чињенице, о којима су се сведоци изјашњавали, а које су од значаја за постојање дела. При томе, у жалби тужиоца се не наводи које одлучне чињенице се утврђују из исказа наведених сведока, нити у чему се састоји противречност изведених доказа.

Са друге стране, према оцени овог суда, чињенично стање, које је првостепени суд утврдио, резултат је изведених доказа, уз образложење да елементи кривичног дела, које се окривљенима ставља на терет, нису утврђени, односно доказани, при чему је првостепени суд извршио анализу изведених доказа, те изложио резултате до којих је дошао том анализом, на довољно јасан и прегледан начин показавши везу појединих доказних резултата и оцену недоказности чињеница наведених у оптужном акту. При томе, првостепени суд је навео доказе којима је поклонио веру, као и оне којима није поклонио веру, а који докази су важни за пресуђење у конкретној кривичноправној ствари, па је у том смислу ценио исказе сведока Душана Михајловића, Горана Петровића, Зорана Мијатовића, Милорада Брацановића, Жарка Кораћа, Драгана Веселинова, Драгана Миловановића, Момчила Перишића, Љубише Бухе "Чумета", Душана Крсмановића, Дејана Миленковића "Багзија" и Чедомира Јовановића, на које се тужилац позива у изјављеној жалби, те је суд дао јасне разлоге којим исказима је поклонио веру и због чега, а којим није поклонио веру и због чега.

Наиме, првостепени суд је на страни 85. образложења пресуде изнео оцену исказа сведока Душана Михајловића, Горана Петровића и Зорана Мијатовића, налазећи да су исти искрени, јасни, логични и довољно одређени, те их је као такве прихватио у оним деловима у којима су сагласни како међусобно, тако и са осталим изведеним доказима, при чему није ценио оперативна сазнања која су имали наведени сведоци, а која су претходила инкриминисаном временском периоду, као ни лична запажања, претпоставке и мишљења ових сведока, при чему је на страницама 148. и 150. образложења навео разлоге из којих није прихватио поједине делове исказа сведока Горана Петровића и Душана Михајловића.

Према оцени Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, првостепени суд је правилно поступио када није прихватио исказ сведока Горана Петровића, у делу у којем је навео да је на састанку у београдском ЦРДБ било јасно речено шта је тема разговора и шта треба обавити, а то је да треба приступити лишавању слободе, односно хапшењу хашких бегунаца браће Бановић, као и да то није узрок каснијих дешавања, с обзиром да наведени сведок, како је то сам изјавио, предметном састанку није присуствовао, при чему је навео да о том састанку или о радном договору са тог састанка није сачињена никаква службена белешка, а требало је.

Такође, према оцени овог суда, првостепени суд је правилно поступио када није прихватио део исказа сведока Душана Михајловића, у којем је тврдио да је узрок протеста освета Милорада Улемекa Зорану Мијатовићу, зато што га је ухапсио, и освета Душана Спасојевића, зато што га је лично овај сведок ухапсио за случај отмице Мирослава Мишковића, при чему је суд, код оцене овог дела исказа, посебно имао у виду да је сам сведок изјавио да је то био његов утисак, јер сазнање о томе није имао, остављајући, у сваком случају, суду да утврди истину.

Првостепени суд је такође, у образложењу своје одлуке, од 90. до 99. странице, износио оцену исказа сведока Милорада Брацановића, Жарка Кораћа, Драгана Веселинова, Драгана Миловановића и Момчила Перишића, па је тако правилно поступио када је исказ сведока Милорада Брацановића прихватио као искрен, јасан и довољно одређен, те у битним елементима сагласан и са осталим изведеним доказима, при чему није ценио оперативна сазнања, личне ставове и мишљења овог сведока, правилно ценећи, као јасан и довољно одређен, и исказ сведока Жарка Кораћа, у деловима који су сагласни са осталим прихваћеним доказима, изведеним током овог кривичног поступка, правилно не узимајући у обзир личне ставове наведеног сведока, који се на директно питање изјашњавао да о томе не постоји званични став или званична информација. Такође, овај суд као правилну прихвата оцену, дату од стране првостепеног суда, исказа сведока Драгана Веселинова и Драгана Миловановића, као искрене, јасне, логичне и довољно одређене, те у битним елементима сагласне како међусобно тако и осталим изведеним доказима, не ценећи њихова лична запажања, претпоставке и ставове, приликом чега је првостепени суд посебно имао у виду да искази наведених сведока нису усаглашени у погледу појединих детаља, јер исти у својим исказима користе термине и “оружана побуна” и “протест” али је правилно нашао, сматрајући да је то последица субјективних својстава сведока, па тиме и запажања, а затим и описивања критичног догађаја, да ове околности нису од битног утицаја, па тиме и без значаја за оцену њихове доказне снаге, те је првостепени суд правилно поступио и када је исказ сведока Момчила Перишића прихватио као искрен и јасан, имајући при томе у виду да наведени сведок није имао непосредна сазнања о критичном догађају, већ да се углавном изјашњавао о околностима које су уследиле након предметног догађаја.

Оцену исказа сведока Чедомира Јовановића, Љубише Бухе “Чумета” и Дејана Миленковића “Багзија”, првостепени суд је изнео на 127. страници образложења, правилно им не поклонивши веру у оним деловима који нису у сагласности са осталим изведеним доказима, које је првостепени суд прихватио, правилно налазећи да су наведени сведоци износили само своја виђења ствари, и то “post factum”, односно преносили своја посредна сазнања, у чију оцену се, правилно, првостепени суд није упуштао, као ни у оцену чињеница које нису од одлучног значаја у овој кривичноправној ствари. При томе је првостепени суд, на 162. страници образложења, изнео разлоге који се односе на кредибилитет сведока Чедомира Јовановића, Љубише Бухе “Чумета” и Дејана Миленковића “Багзија”, правилно прихватајући исказе ових сведока само у оним деловима који су потврђени осталим изведеним доказима, и то у погледу наводне радикализације протеста, када су исти навели, и то сведок Чедомир Јовановић да државни врх ништа није предузео у случају употребе оружја, сведок Љубиша Буха “Чуме” да нико из команде ЈСО-а од њега није тражио да иде у Владу и разговара са премијером, већ да је то од њега тражио Беба Поповић, као и да су, знајући да их прислушкују, намерно дизали тензије и “турирали” преко телефона, а потом и сведок Дејан Миленковић “Багзи” да је Душан Спасојевић са телефона, за које је знао да су на мерама, “дизао” тензије, да то није “масло” ЈСО-а, већ Душана Спасојевића, те и сведок Душан Крсмановић – припадник организоване криминалне групе Душана Спасојевића тзв. “Земунског клана”, да му је Спасојевић рекао да окупи људи, а када му је одговорио да нема кога, Спасојевић га је извређао, рекао да слушају његов телефон и да му је то намерно рекао.

Имајући у виду да је првостепени суд правилно ценио све изведене доказе, и појединачно и у својој међусобној повезаности, као и у склопу одбрана окривљених, износећи за своје чињенично-правне закључке довољно јасне и аргументоване разлоге, према налажењу Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, неосновано се жалбом Тужиоца за организовани криминал првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

С обзиром да основ за осуђујућу пресуду може представљати само такав низ чињеница, несумњиво утврђених на основу изведених доказа, које су чврсто и логички повезане, тако да представљају комплетну и коначну слику критичног догађаја, и са пуном сигурношћу упућују на једини могући закључак да су окривљени извршили кривично дело које је предмет оптужбе, те да се изведеним доказима искључује свака друга могућност, према оцени Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, у конкретном случају, на основу изведених доказа не може се извести закључак о утврђивању релевантних чињеница које би указивале на несумњиву доказаност да су окривљени Милорад Улемек, Звездан Јовановић, Веселин Лечић, Мићо Петраковић, Драгослав Крсмановић, Драгиша Радић и Владимир Потих извршили, и то окр. Милорад Улемек кривично дело оружана побуна из члана 124 став 2 у вези става 1 КЗ СРЈ, а окривљени Звездан Јовановић, Веселин Лечић, Мићо Петраковић, Драгослав Крсмановић, Драгиша Радић и Владимир Потих кривично дело оружана побуна из члана 124 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ, које им је стављено на терет, па је правилно првостепени суд поступио када је исте ослободио од оптужбе, на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП.

Пошто се изјављеном жалбом Тужиоца за организовани криминал, према оцени Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, не доводи у сумњу правилност и законитост првостепене пресуде, то је жалба одбијена као неоснована.

Са изнетих разлога, на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, донео је одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Росанда Џевердановић Савковић, с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић